

ἀρπεδόνη ἡ, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀρπεδόνη.

1) Ἀρπεδόνα 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μάν.) 2) Ἀρπεδόνα 3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Γέρμ.)

ἀρπεδόνη τό, Ἀθῆν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἀρπεδόνη Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀρπεδόνη Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ. Μελέν.) κ.ά. ἀρπεδόνη Μακεδ. (Ζουπάν.) ῥουπ'δόνη Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπεδόνα.

1) Νῆμα συνήθως μάλλινον Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν.)

2) Συνήθως κατὰ πληθ., ἀρπεδόνα 1, ὁ ἰδ., Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Κοζ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ.: Ἀπόμειναν μόνον

ἀρπεδόνα (ὑφάνθη τὸ ὕφασμα μέχρι τέλους) Σηλυβρ. Τὸ ζουνάρι μ' ἔχ' πολλὰ ἀρπεδόνα Κοζ. 3) Ράκος Θράκ.: Ἐγινε τὸ φόρεμα ἀρπεδόνη. Συνών. ἀρπεδόνα 2. 4)

Πληθ. ἀρπεδόνα, οἱ μίτοι τῶν μιταρίων ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται οἱ μίτοι τοῦ στήμονος Μακεδ. (Ζουπάν.)

ἀρπεδονιά ἡ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπεδόνη καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Τεμάχιον νήματος τριχίνου. 2) Ἡ ἐκ τριχίνου νήματος κρόκη. 3) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἄκρα τριχίνων σάκκων, ταπήτων κττ.

ἀρπιστής ὁ, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 157 ἀρπίστας Λεξ. Βλαστ. 344.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρπα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ παίζων τὸ μουσικὸν ὄργανον ἄρπα ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κάτου 'ς τὸ δρόμο νὰ ἀρπιστὲς κι ἀρπίσσιρες μαζεμένοι ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἄρρ ἐπιφών. Ἰμβρ. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἀπευθύνεται πρὸς τὰ κτήνη ὑπὸ τῶν βουκόλων διεγειρόντων αὐτὰ πρὸς συνουσίαν Κρήτ. 2) Παρορμητικὸν τοῦ κυνὸς Ἰμβρ.

ἄρραβδα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνάρραβδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρραβδος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ στερεοῦ α- καὶ τοῦ οὐσ. ραβδί.

Χωρὶς ραβδισμόν, χωρὶς ξυλοκόπημα: Τοῦτο τὸ παιδί κιὰμμιὰ δουλειὰ δὲ γάνει ἀνάρραβδα.

ἄρράβδιστος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. ἀρράβδιγος Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ στερεοῦ α- καὶ τοῦ ἐπιθ. ραβδιστός < ραβδίζω.

1) Ὁ μὴ ραβδισθεὶς, ὁ μὴ τιναχθεὶς διὰ ραβδισμοῦ, ἐπὶ δένδρου τοῦ ὁποίου δὲν περισυνελέγη ὁ καρπὸς διὰ ραβδισμοῦ ἔνθ' ἄν.: Δέντρο ἀρράβδιστο Ἡπ. Καρὰ-καστανεὰ ἀρράβδιστη αὐτόθ. Ἀρράβδιγη ἐλαῖα Ὀλυμπ. Συνών. ἀμάρτωτος 2. 2) Ὁ μὴ καταρριφθεὶς διὰ ραβδισμοῦ καὶ μὴ περισυλλεγείς Ἡπ.: Ἐχ' ἀρράβδιστα τὰ καρύδια.

ἄρραβδος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἄρραβτος Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄρραβδος.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ βαστάζων ράβδον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Θαμάζομαί σε, Κωσταντῆ, τὰ λόια ποῦ μοῦ λάλεις, ποῦ δέρνεις οἷλους ἄρραβτος, μύρους μὲ τὸ ραβτίν σου τὸ ὄνταν νὰ πκιάσης τὸ σπαθίν, ὁ κόσμος ἐν' δικός σου

Κύπρ.

ἄρραβωνάδια τά, Λεξ. Δημητρ. ἀρρεβωνάδια Πελοπν. (Γλανιτζ.) — Λεξ. Βλαστ. 411.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρραβῶνας καὶ τῆς καταλ. -άδια (πβ. -άδι) ὡς καὶ κουνιάδος-κουνιάδια, συγγενῆς συγγενάδια κττ.

Ἡ τελετὴ τῆς μνηστείας ἔνθ' ἄν.: Πότε μὲ τὸ καλὸ τ' ἀρρεβωνάδια; — Πρῶτα ὁ Θεός, τὸ Σαββάτο γίνονται τ' ἀρρεβωνάδια Γλανιτζ. Συνών. ἀρραβῶνας 3, ἀρραβωνήσια 1, ἀρραβωνιά 1, ἀρραβώνισασι, ἀρραβώνισμα.

ἀρραβῶνας ὁ, κοιν. ἀρρεβῶνας πολλαχ. ἀρριβῶνας Ἡπ. (Πρέβ.) ἀρραῶνας Κάμπ. Χίος ἀρραβῶνα ἡ, σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀρρεβῶνα Ἄνδρ. Εὐβ. Κυδων. Λευκ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Κυνοῦρ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) Σύμ. Σῦρ. Χηλ. κ.ά. ἀρριβῶνα Ἡπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. αἰβῶνα Σαμοθρ. ἀρρ'βῶνα Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Λέσβ. Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) ἀρραῶνα Κάμπ. Κάσ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. ἀρραβωνή Πόντ. (Τραπ.) ἀναβοῦρρα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρραβῶνα τό, Καππ. (Σίλατ.) Πληθ. ἀρραβώνιδες Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρραβών.

1) Τὸ ὑπὸ ἀγοραστοῦ ἢ μισθωτοῦ κτήματος ἢ πράγματος προκαταβαλλόμενον εἰς τὸν πωλητὴν ἢ ἐκμισθωτὴν χρηματικὸν ποσὸν ὡς ἐγγύησις τῆς μελλούσης ἀγορᾶς ἢ μισθώσεως, ἥς γενομένης μὲν συμψηφίζεται εἰς τὴν ὅλην ἀξίαν, διαλυομένης δὲ κατακρατεῖται ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ἢ ἐκμισθωτοῦ, ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ μισθωτοῦ συμβαίνει ἢ διάλυσις, ἐπιστρέφεται δὲ διπλοῦν εἰς αὐτόν, ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου συμβαίνει αὕτη σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Παίρνω ἀρραβῶνα γιὰ τὸ σπῖτι χίλμες δραχμές. Ἐδῶσα ἀρραβῶνα γιὰ τὴν κάμαρα ἑκατὸ δραχμές. Ἐχασα τὴν ἀρραβῶνα, γιὰτὶ δὲν πῆγα νὰ κάτσω 'ς τὸ σπῖτι σύννηθ. Συνών. καπάρρο. 2) Ὁ μεταξὺ μελλονύμφων κατὰ τὴν μνηστείαν ἀνταλλάσσόμενος δακτύλιος, μνηστρον κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Φρ. Δίνω-πάω-στέλω ἀρραβῶνα (συνάπτω μνηστείαν). Βάζω ἀρραβῶνα (μνηστεύομαι). Γυρίζω-δίνω πίσω τὴν ἀρραβῶνα (διαλύω μνηστείαν) σύννηθ. || Ἄσμι.

Λάβε τὴν ἀρρεβῶνα μου κ' ἔχε τὴν γιὰ καπάρρο, γιὰτὶ μοῦ λέγ' ἡ μάννα σου πῶς δὲ θενὰ σὲ πάρω

Σῦρ.

Στέλω σε χαιρετίσματα μὲ μιὰ χρουοῇ παγῶνα καὶ μέσα 'ς τοῖς φτεροῦγες τῆς ἔχω τὸν ἀρραβῶνα

Ρόδ.

Δὲν εἶν' ἐπ' ἀρραβώνιδες μὴδὲ καὶ δαχτυλῖδια, μόνο 'ν' ἀνθρώπῳ κεφαλῆς καὶ γυναικῷ πλεξοῦδες

Κρήτ. β) Μετων. μνηστήρ Ἡπ. Καππ. (Σίλατ.): Ἄσμι.

Ἐμένα μοῦ ῥθε ὁ ἄντρας μου, ἡ πρώτη μ' ἀρραβῶνα Ἡπ.

Ἐτὸ καλὸς μου, μάννα, 'ναι, καλὸς μου Κωσταντῖνος, ἐτὸ εἶναι τὸ μὲν τὸ πρῶτο μ' ἀρραβῶνα

(ἐτὸ=αὐτός) Σίλατ. Συνών. ἀρραβωνιάστικός. γ)

Πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος εἰς τὴν μνηστὴν προσφερόμενα τὰ ὁποῖα καταγράφονται ὀνομαστικῶς ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ, ἐπιστρέφονται δὲ ἀκέραια εἰς αὐτὸν ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς μνηστείας Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.)

δ) Τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος εἰς τὴν μνηστὴν στελλόμενα δῶρα, ὡς δαχτυλίδι, σταυρὸς κττ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Ἄσμι.

Κ' ἦταν ἡ ἀναβοῦρρα του σταυρὸς καὶ δαχτυλίδιν

Συνών. ἀρραβωνήσια 2. ε) Πληθ., τρεῖς μεγάλοι δίσκοι περιέχοντες τὰ δῶρα τοῦ νυμφίου πρὸς τὴν νύμφην,

οἱ ὅποιοι προηγούνται τῆς γαμηλίου πομπῆς τῆς κατευθυνομένης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου Χηλ.: Φρ. *Καλὴ ἀρραβῶνα* (ὁ πρῶτος τῶν εἰρημένων δισκαῶν ὁ περιέχων ὄρμον φλωρίων, περιδέραιον χρυσοῦν καὶ κάτοπτρον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους περιέχοντας κατωτέρας ἀξίας δῶρα). 5) Μανδήλιον τὸ ὅποιον χαρίζει ἡ μνηστὴ πρὸς τὸν μνηστῆρα Θράκ. (Καβακλ.) 3) Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τῆς μνηστείας, καθ' ἣν εὐλογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἱερέως οἱ μεταξὺ τῶν μνηστευομένων ἀνταλλασσόμενοι δακτύλιοι κοιν.: *Κάνω τοὺς ἀρραβῶνες τοῦ γιου μου - τῆς κόρης μου. Ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τοὺς κοιν.* Ἐκαμα τ' ἀρραβῶνες τ' πιδγιου μ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Φρ. *Μιγάλ' ἀρραβῶνα* (ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῆς μνηστείας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν προηγουμένην ἀποστολὴν εἰς τὴν μνηστὴν χρυσοῦν νομισμάτων ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος εὐθύς ὡς συνομολογηθοῦν οἱ ἀρραβῶνες, ἡ ὁποία λέγεται *πρῶτον κέρασμα*) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ὀρτάκ.) *Μεγάλες ἀρραβῶνες* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Σηλυβρ.) || Ἄσμ.

Ἐδῶ σὲ τούτῃ γειτονιά καὶ 'ς τὰ χαμπλὰ τὰ σπίτια εἶναι μιὰ κόρ' ἀνύπαντρη καὶ κόρη τὸ ἀρρεβῶνας Λευκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρραβωνιάδεια. β) Ὁ χρόνος τῆς τελετῆς τῆς μνηστείας σύννηθ.: *Πέρασε τόσος καιρὸς ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες μου.* 4) Παραγγελία Μύκ.: *Τ' ἀθότροο μου τὸ κάμανε μ' ἀρρεβῶνα.*

ἀρραβωνεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀρραβωνεύομαι Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρραβῶνας.

Συνάπτω διὰ μνηστείας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, μνηστεύω: Ἄσμ.

Λεβέδη, δὲ θαδρεύεσαι | καὶ δὲν ἀρραβωνεύεσαι;
— *Πῶς μου τὸ λές νὰ παδρευτῶ | καὶ πῶς γὰ ν' ἀρραβωνευτῶ;*
Συνών. ἀρραβωνιάζω, ἀρραβωνίζω.

ἀρραβωνήσια τά, ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 54 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 35 ἀρρεβωνήσια Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 21 — Λεξ. Βλαστ. 411 ἀρριβωνήσια Ἡπ. (Τζουμέρκ.) ἀρριβωνήσια Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρραβῶνας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσια, δι' ἣν ἰδ. -ήσιος.

1) Ἡ τελετὴ τῆς μνηστείας, οἱ ἀρραβῶνες Ἡπ. (Πρέβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: *Ἀρραβωνήσια θὰ κάνωμε σήμερα ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Ἔστριβε τὸ μουστάκι του σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμος γιὰ δεύτερο ἀρραβωνήσια* ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 54. *Ἡ προξενιά τελείωσε μὲ τὸ καλὸ κ' ἔγιναν καὶ τ' ἀρρεβωνήσια* ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 21. || Ἄσμ.

Ψηλὰ ντουφέκια πέφτουν κι φουβιρὰ βροντοῦνι, κᾶνι σὶ γάμου ρίχνουντι κᾶνι σ' ἀρριβωνήσια
Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρραβωνιάδεια. 2) Τὰ πρὸς τὴν μνηστὴν δῶρα τοῦ μνηστῆρος Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Σκουτί μου κακομίτωτο καὶ κακοῖδιασμένο, ὅταν σὲ κακοῖδιαζα, ἦρθαν προξενιτᾶδες, ὅταν σὲ κακομίτωνα, ἦρθαν τ' ἀρριβωνήσια, ὅταν σὲ μισοῦφανα, ἦρθαν γιὰ νὰ μὲ πάρουν
Τζουμέρκ. Συνών. ἀρραβῶνας 25.

ἀρραβωνιά ἡ, ἄγν. τόπ. ἀρραβωνιά Θεσσ. ἀρραβώνια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀρρ'βωνιά Θράκ. (Τζετ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρραβῶνας καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Ἡ τελετὴ τῆς μνηστείας Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.: *Θὰ γίνουν οἱ ἀρραβωνιές* Θεσσ. || Ἄσμ.

Τοῦ δαχτυλίδι μ' ἔχασα τῆς πρώτης ἀρραβώνιας Ἀδριανούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρραβωνιάδεια. 2) Μνηστὴ Θράκ. (Τζετ.): Ἄσμ.

Νὰ πάρη χτένι καὶ γυαλὶ καὶ πάρη συρματένια σκουλαρίκια τριέκωνα μὲ τοῖς γυαλοφεγγίτοι καὶ σκαρλατένια κουμπατιὰ νὰ στεῖλ' τὴν ἀρρ'βωνιά του
Συνών. ἀρραβωνιάδεια (ἰδ. ἀρραβωνιάδεις).

ἀρραβωνιάζω κοιν. ἀρραβωνιάζω Πόντ. (Οἶν.) ἀρρεβωνιάζω σύννηθ. ἀρραβωνιάζου βόρ. ἰδιώμ. ἀρρεβωνιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) ἀρριβωνιάζου βόρ. ἰδιώμ. ἀρρ'βωνιάζω Βιθυν. Λαρδαν. Θράκ. Προπ. (Κύζ.) Χηλ. ἀρρ'βωνιάζου Τσακων. ἀρρ'βωνιάζου Ἡπ. Λέσβ. ἀρραωνιάζω Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. Μεγίστ. ἀναβουρριάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναβουρριάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥαβωνιάζω Θράκ. (Μάλαρα.) Ἴος κ.ά. ῥεβωνιάζω Α.Ρου-μελ. (Σωζόπ.) Ἄνδρ. Σκυρ. κ.ά. ῥαωνιάζω Ρόδ. ῥωνιάζω Ρόδ. ῥουανιάζω Ρόδ. ἀβερωνιάζω Ζάκ. βερωνιάζω Ζάκ.

Τὸ μεσν. ἀρραβωνιάζω ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἐπίσης μεσν. τύπ. ἀρρεβωνιάζω. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 6475 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐκεῖνος ἀρρεβώνιασεν ἐτότε τὰ παιδία». Τὸ ἀβερωνιάζω ἐκ συμφύρ. πρὸς τὸ οὐσ. βέρα (δακτύλιος ἀρραβῶνος).

Μετβ. δι' ἱεροτελεστίας ἡ ἀπλῶς διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν δακτυλίων τοῦ ἀρραβῶνος συνάπτω εἰς μνηστείαν ἄνδρα καὶ γυναῖκα πρὸς μέλλοντα γάμον, μνηστεύω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων.: *Ἀρραβώνιασα τὴν κόρη μου μ' ἕνα πολὺ καλὸ νέο. Ἀρραβώνιασε τὸ γιό του μὲ μιὰ πλούσια κόρη κοιν. Τὸν τσαιρὸ ποῦ ἀρρεβωνιάστηκα ἔπαιζα τοῖς τσοῦκλες (κοῦκλες) Κονίστρ. Θέλου νὰ τ' ἀναβουρριάσου τοῦ πιδίν μου* Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα κακοὺς γονεοὺς, μαρνάδες κι ἀδρεφάδες ποῦ ἀρρ'βωνιάζουν τοῖς μικροὶ κι ἀφίνουν τοῖς μεγάλες Βιθυν.

Μικρὸν τοὺν εἶχ' ἡ μάνα του, μικρὸν κι χαϊδιμένουν, μικρὸν τοὺν ἀρριβώνιασι σὶ μιὰ βασιλουπούλλα
Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. μνηστεύομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): *Ὁ δεῖνα ἀρραβωνιάστηκε. Ἀρραβωνιάστηκαν οἱ δεῖνα κοιν. Εἶδε τὸ κορίτσι, ἔπιασε ἀμέσως καὶ τὴν ἀρρεβώνιασε* Κύθν. *Μονάχος τὴ ῥαβώνιασε Ἴος Τὰ τουφέκια ποῦ ἔχαν ἀκουστῇ τὴ νύχτα κάποιους βέβια ἀρριβώνιασι* Θεσσ. *Ἀρρεβωνιάστηκε ὁ γιός μου Ἄνδρ. Ἀρριβωνιάστ'κ' ἡ κόρη μ'* Σάμ. || Παροιμ. φρ. *Ἀρραβώνιασις, μισοῦπάντριγης* Μακεδ. (Νάουσ.) || Ἄσμ.

Διπλώνει νῆος τὰ ροῦχα του καὶ ζώνει τὸ σπαθί του, παίρνει τὸ δαχτυλίδι του καὶ πάει ν' ἀρραβωνιάσῃ Εὐβ.

Μιὰ κόρη κόρη ἀγάπησα | τσαὶ κάνενὸς δὲν ἄκουσα οὔτε μάν' οὔτε πατέρα | οὔτε συγγενῇ κανένα, μονάχος τὴ ῥαβώνιασα, | διαμαντικά τοῦ φόρεσα

Ἴος *Μέσ' 'ς τὴν Ἀγιά Παρασκευὴ | κοιμᾶται κόρη μοναχῇ, κοιμᾶται κι ὄνειριάζεται, | βλέπει ποῦ ἀρρ'βωνιάζεται*
Συνών. ἀρραβωνεύω, ἀρραβωνίζω.

Μετοχ. 1) Μεμνηστευμένος κοιν.: Ἄσμ.

Ἀνοιξε τὴν κασσέλλα μου τὴ μαυραραχνιασμένη, δῶσ' του τὸ δαχτυλίδι του ποῦ μ' ἀρραβωνιασμένη

Νίσυρ. 2) Ἐπὶ χρόνου καθ' ὃν εἶναι τις μεμνηστευμένος Προπ. (Κύζ.): Ἄσμ.

Νὰ 'ταν τὰ νῆατα δυὸ φορὲς κι αὐτὰ ἀρρ'βωνιασμένα, ὅπου τὰ πέρασα κ' ἐγὼ καημένα καὶ ψημένα.

3) Μνηστὴρ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): *Εἶδα τὴν ἀρραβωνιασμένην μου* Οἶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρραβωνιάστικος.

